

великани се изплашили отъ него. Главатарътъ ги събралъ на съветъ и после казалъ на Голча:

— Нашата кжща е много малка за тебе. Ето вземи една торба жълтици, па си иди по живо по здраво.

— Не се безпокойте, — отговорилъ Голчо, — ние си приличаме единъ други и добре ще си живѣемъ.

Голчо спѣлъ въ кухнята при огнището и презъ ношъта чулъ, какъ великанитѣ се сговорили да го убиятъ. Той сложилъ подъ завивката си едно седло, а самъ легналъ настрана въ жгъла. Следъ малко влѣзълъ гла-

ватарътъ на великанитѣ и приближилъ до леглото на Голча. Чулъ се силенъ ударъ...

— Свърши се! — избъралъ главатарътъ и отишълъ да спи.

На сутринъта Голчо премѣстилъ седлото, стъкналъ огъня и почналъ да тананика весело. Великанитѣ се смаяли като го видѣли.

— Какъ спа нощесъ? — попиталъ го главатарътъ.

— Никога не съмъ спалъ тъй сладко. По едно време сътихъ, че една малка бълха ме поощипа, но азъ се обърнахъ на другата страна и

пакъ заспахъ. — Тогава главатарътъ отново му казалъ:

— Наистина, нашата кжща е много тѣсна за тебе. На ти единъ човалъ жълтици, па си иди по живо по здраво.

— Не взимамъ и два човала, — отговорилъ Голчо. — Добре ми е при васъ!

V.

На другия день великанитѣ отишли да се надхвърлятъ съ камъни средъ една широка поляна. Тѣ хвърлѣли цѣли скали. Когато дошълъ редъ на Голча, той рекълъ: